

временно на два езика. Така се стигна и до първия „Учебен българо-ромски речник”, а в пряката ми работа като експерт се наложи идеята за открити уроци в смесените райони на страната. Особено полезна пак беше помощта на проф. Мирослав Янакиев. Той създаде цял екип от научни работници, педагози, езиковеди, бяхме заедно в училищата във Видин, Шумен, Кюстендил, София, Силистра, Стара Загора, Добрич. Редувахме научни семинари, срещи, открити уроци, за да бъде по-ясно, по-успешно двуезичното обучение. За пръв път се заговори и за ролята, за мисията на помощник-учителите в смесените училища. Защото проблемът не беше само наш, само в България – все по-актуални ставаха въпросите в образованието на ромските деца в Европа, а и в света, бих казал. На тези семинари бяха канени учени от цял свят, гости от Америка, Аржентина, Германия, Англия, Франция... И все по това време, сега си давам сметка на какви обороти съм работил, стигна се и до създаването на Фондацията за межкултурно образование и разбирателство „Дайвърсити”.

– Но преди това ще прочетем редове от писмата от Видин, Силистра, Кюстендил:

„...Не забравям първата среща с Христо Кючуков, а са минали 17 години. – пише Нина Иванова, директорка на училището в ромския квартал във Видин. – Той избра нашето училище за домакин на работна конференция с учители от цялата страна, които обучават деца от етносите. Дойдоха повече от 40 преподаватели – хора, които носят пряката, най-голяма отговорност, когато говорим за интеграция на малцинствата, за толерантност, за равнопоставеност. Смаяни бяхме от завидната компетентност, от яснотата, с която гостът от София говори за това – разбираемо, убедително. Впечатляващ беше и личният му пример, разказът за трудните му първи детски и ученически години, за успешните усилия да научи на четмо и писмо дори собствената си майка. През трите дни на конференцията този човек не се умори да работи, разговаряше с всеки от нас, помагаше пряко, със съвет, с пример, с литература. Така работната среща се превърна в начало на едно приятелство, което продължава и до днес. Искам да напомня за един телефонен разговор, предавам го дословно: – „Нина, чакам самолета на летището в Амстердам, имам време да поработя и искам да те питам дали